

DENEME

Uydurulan Din İndirilen Din

Mahmut Celal ÖZMEN*

Görünen o ki, geniş halk kitlelerinden, çoğu İslam düşünürüne kadar pek çok kişi, bugün İslam adına sergilenenlerin düzeltilmesini ve İslam'ın bunlar olmadığının anlatılmasını istemektedir.

Garip bir zaman bu, değişik ve sözün eriminin çokça uzatıldığı bir zaman... O kadar ki, etrafımızda İslam adına sergilenen o kadar ilkelik, çirkinlik ve çelişki bile bunu anlamaya yetiyor. Bu hal bir yana, bu söz yığınının bakarak oluşmaya yüz tutan onca eleştiri ve yoruma bakmak bile, bu hali anlamanın ve bu hal karşısında gerçek dini anlatmanın ne kadar önemli bir vazife olduğunu ortaya koyuyor.

Bu manzaranın aynısını farklı bir zaman ve farklı bir coğrafyada yaşayan ve tıpkı bizim gibi rahatsız olan Muhammed İkbâl de izlemiş ve 1920'lerde şöyle demişti:

* Araştırmacı - Yazar

“Eğer biz İslam'ın bir üstün değerler sistemi olduğunu Müslüman olmayanlara anlatmak istiyorsak, onlara her şeyden önce bizim İslam'ı temsil etmediğimizi söylemek borcundayız.”

Aynı biçimde İktbal'den daha önceki yıllarda yaşayan Muhammed Abduh da benzer bir manzara karşısında şöyle demişti:

“İslam denince akla problemler, çıkmazlar ve çelişmeler geliyorsa, bunun sebebi İslam değil Müslümanlardır. Müslümanların bu asırda Kur'an'dan başka imamları yoktur. Ezher'de okutulan ve benzeri kitaplar var olduğu müddetçe, bu ümmet ayağa kalkamaz. Ümmeti ayağa kaldıracak ruh, ilk dönemde hâkim olan Kur'an ruhudur. Kur'an dışında her şey; Kur'an'ı bilmek ve yaşamak arasına konmuş engellerdir...”

Garip bir tecelli mi denilmeli yoksa başka bir şey mi, ama Mehmet Akif Ersoy'un da kendi zamanında gördüğü manzarayı tarifi tıpkı Abduh ve İktbal'i rahatsız eden bir derdin haberini veriyor :

“Eğer İslam'dan maksat Kur'an'sa, ortada İslam diye bir şey olmadığını söylemek durumundayız. Çünkü Kur'an bugün göklere çekilmiş ve yeryüzündeki İslam'ın onunla ilgisi kalmamıştır.”

Bunlara bir de değerli âlim İsmail Faruki'nin aynı manaya gelen tespitlerini ekleyelim ve düşünelim:

“İslam, ne bugünkü Müslümanların tavır ve yaşayışları, ne İslam tarihinin şu veya bu dönemi, ne de İslam adına kaleme alınan şu veya bu kitabın anlatıklarıdır. İslam Kur'an'dır.”

Görünen o ki, geniş halk kitlelerinden, çoğu İslam düşünürüne kadar pek çok kişi, bugün İslam adına sergilenenlerin düzeltilmesini ve İslam'ın bunlar olmadığı anlatılmasını istemektedir. Öncelikle şu hususun altını çizmek gerekiyor: Bu arayış ve bu arayışla ortaya

çıkan hareket popülist yanları ağır basan bir hareket değildir ve öyle de olmamalıdır. Ya da başka bir deyişle, gerek bu hareketin ve gerekse bu arayış çabasının kaynağı, salt geniş kitleler Müslüman olsun, insanlar İslam'ı daha çok sevsinler arzusundan öte, daha içsel sebeplerden kaynaklanan ve İslam adına olagelen pek çok şeyin öncelikle Allah'ın diniyle ve Allah'ın dininin tek kaynağı Kur'an'la çelişmesine yönelik olmalıdır. Değil mi ki; esas amaç insanların beğeneceği dinin değil, Allah'ın istediği dinin ortaya konulmasıdır.

Bu noktada, ince bir nüansın da altını çizmekte fayda var. Evet, sonuç olarak Kur'an'ın anlattığı din, insanların daha rahat yaşayabileceği, daha rahat ettiği, daha çok sevgi ve tolerans eksenli bir yapıdadır ve bundan dolayı da insanlık en azından fitraten İslam'ı aramakta ve istemektedir. Ancak bunu demek, İslam ve insan bileşkesinde gayeyi insanların beğenisi olarak kabul etmek demek değildir. Bu hal, olsa olsa İslam'ın ana gayesi hükmündeki Allah rızasını gerçekleştirirken ortaya çıkacak olan sonuçlardan bir sonuçtur. Değil midir ki, amacı insanların beğenisi olan herhangi bir hareket, dini de Allah'ın istediği gibi değil; şahsi, kültürel görüşler ve siyasal amaçlar çerçevesinde şekillendirecektir...

Kadim Hümanizmanın insanidir diye kabul ettiği ve ölçü yerine koyduğu bu çerçevede ölçünün Allah'a ait olmayıp kişiselleştirilerek, bireyci ve sübjektif boyutlara indirildiği bir kategorizasyonun algıladığı şey ne kadar insani olursa olsun, salt bu yüzden din yerine geçemez ve din olamaz.

Ciddi bir tarihsellik içeren bu Allah'ın dini ve insanın arayışı ekseninde İslam tarihine bakacak olursak; kişisel algılarla Kur'an arasında bir yerde duran bugünkü halin tarihsel seyrini de görmek mümkün olabilecektir. Bilindiği üzere Peygamberimiz ve 4 halife döneminde

Kur'an dışında dini bir kaynak yoktu ve insanlar mezheplere bağlı olmadan doğrudan Kur'an'a bağlıydılar. Kur'an'ın belirttiği şekilde dini yaşar, Kur'an'ın serbest bıraktığı konularda da kendi beğeni, örf ve alışkanlıklarına göre hareket ederlerdi. Kimse ben Sünni'yim, Hanefi'yim, Şafii'yim veya ben Şii'yim, Alevi'yim, Caferi'yim şeklinde görüş belirtme ihtiyacı hissetmez, insanlara "Ben Müslüman'ım" demek yeterdi. Rehberini Kur'an olarak belirleyen ilk dönem Müslümanları bununla yetinmez, bunun sadece ve sadece 'böyle' olduğunu kabul ederek bundan ötesini de aramazlardı. Hakeza Peygamberimizin dönemindeki en saf ve katı topluluk olan Bedeviler bile Kur'an ayetlerinden anlayışlarına göre faydalanır ve Müslüman oluşlarının ölçüsünü de Allah'ın muradı ve rızası olarak belirlemişlerdi.

Bugün için bizim ölçümüz de tıpkı o ilk kuşak Müslümanların tercihlerinde olduğu gibi Hanefi, Şii, Caferi, Sünni gibi etiketler kullanmadan, mezheplere bağlanmadan sadece Müslüman olarak konumlanmak, değişmeyen ve değişmeyecek olan, çelişkisiz, akla, mantığa uygun ve sadece Allah'ın emrini içeren Kur'an'a diğer kaynakları öteleyerek tabi olmak olmalıdır.

Tarih boyunca hiçbir şeyde olmamış kadar kesin bir ölçüye tabi olmaktır bu. Zira her geçen gün artarak devam eden ve türlü tavrı bölünme metamorfozlarına uğrayarak lüzumsuz yere çoğalan kaotik karmaşıklığından kurtulmak, ancak böyle bir ölçünün kabulüyle mümkün olacaktır. Bu ilk kuşak İslam'ının ölçülebilirliğiyle ölçülenmek ve ölçülmek demek; o dönemdeki gibi Kur'an'a uymak, bunun dışında herhangi bir başka dini kaynak aramamak, takımsız, takıntısız Müslümanlar olmak demektir.

İlk kuşak İslam'ının saflık ve düzgünlüğünü esas alarak bir ölçü oluşturmak-

tan kasıt ise, Kur'an'ın verdiği çağlara ve dönemlere özel serbestlikleri de o döneme göre düzenlemek ve böylece Kur'an'ın vazettiği dine ilave yapmak şeklinde anlaşılmalıdır. Esas olan Kur'an hükümlerinin esas olması, Kur'an'ın hüküm getirmediği konuların ise Allah'ın kullarını özgür bıraktığı konular olarak düşünülmesidir. Bunun ötesinde bu zamandan o zamana köprü kurarak hüküm oluşturmaya çalışmak din adına din eklemek olacaktır. Zira dinimizdeki bozulmalar en çok Kur'an'ın bizi özgür bıraktığı konularda kısıtlamalar getirilmesi ile oluşmuştur. Ölçüyü gerçekleştirirken ilk önce Allah'ın bizden neyi istediğini anlamamız ciddi bir ön şarttır. Bir Allah'ın hüküm koyduğu hususlar vardır ve onlar kesindir, bir de hüküm konulmayan ve Müslüman'ın Müslümanca iradesine bırakılan hususlar vardır. Mesele ise Müslüman'ın iradesine bırakılan hususlarda ne kadar Müslüman'ca davranıp davranmadığı hususudur. Bu anlamda kendi duruşumuzdan layığı gibi bir Müslüman tavrı oluşturamayarak geriye dönüp Asr-ı Saadetten örnekler aramaya uğraşmak ya da arayışın erimini uzatarak doğrudan ya da dolaylı biçimlerde sünnette, hadislerde ya da başka kaynaklarda tıpkı Kur'an'ın hükmüymüş gibi kesin hükümler aramaya ve oluşturmaya çalışmak İslami bir tavır olmasa gerektir. Bu çerçevede hadislere bakış açısını da belirli bir ölçü ile ortaya koymak, hadis derken farkında olmadan sanki ayet dermiş gibi, sanki Kur'an gibi dinin kaynağına aitmiş gibi aşırı yorumlarda bulunmamak gerekmektedir. Bir ön kabul olarak, ifade etmeye çalıştığımız bu husus, her ne kadar düşünceyi muhataralı bir alana çekmek gibi görünse de, Sünnet ve hadisin ne kadar kıymetli ve değerli olsalar da Kur'an gibi şüphesiz bir biçimde dinin kaynağı olamayacağını göstermek hem dinimizi, hem de İslam Peygamberini iftiralardan kurtarmak demektir...

Uydurulan din ile indirilen dini ayırt etmedeki yöntemimiz, indirilen dini (Kur'an'ı) ve uydurulan dini (hadisleri, mezhepleri, şeyhleri) inceleyerek gerekli delilleri çıkartmaktır. Öncelikle Allah'ın istediği gibi, aklederek-fikrederek- aklı işleterek ve beyyine yoluyla mevcut yapı değiştirilmelidir. Bunun aksi körü körüne taklit olur ki o da bizi karşı olduğumuz yapıyla aynı noktaya götürür. Uydurmaları açıklayıp dini Kur'an'ın denetimine teslim ederken her şeyden önce adeta putlaştırılmış, tartışılmaz sanılan kişilerin hegemonyasından dini kurtarmak gerekir. Bunu sağlamadan Sünni ile Alevi, Şii ile Hanefi, Şafii ile Caferi kucaklaşamaz. Daha doğrusu herkes putlaştırdığı, tartışılmaz gördüğü insanlardan dinini kurtarıp, tek tartışılmaz olarak Kur'an'ı ilan ve kabul edecektir ki herkesin Sünniliğinden, Aleviliğinden, Şiiliğinden, Hanefiliğinden kurtulup sadece Müslüman kimliği altında buluşması mümkün olabilsin.

"Ve derler ki "Rabbimiz biz efendilerimize, büyüklerimize itaat ettik de böylece onlar bizi yoldan sapturdular." (Ahzâb 33/67)

Sözgelimi, Sünni olanların Ebu Hanife'yi, Şafii'yi, Malik'i, Hanbel'i kutsallaştırıp, din kurucusu haline getirmekten kaçınmaları ve en azından *"Ebu Hanife 99 defa Allah'ı rüyasında görecektir kadar büyük insandı"* şeklindeki hezeyanlardan kurtulmaları gerekir. (Bu inanılmaz iddia için kaynak: Çağrı Yayınları, Fıkıh Ekber, s.321) Bundan başka bu mezhep imamlarıyla beraber Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud ve diğer hadisçilerin eserleriyle Kur'an'ın önünde oluşturulan kalabalığın kaldırılması gerekir. Değil mi ki; bu savunmacı ve tevilci geleneğe bakarak Şiiler de "bizim imamlarımız masumdur, onlar hiç hata yapmazlar" deyip adeta imamlarına Peygamber'in ve Kur'an'ın vasıflarını veren hareketlerinden vazgeçmeli ve

Kur'an dışında kaynak, Peygamber dışında din önderi tanınamalıdır. Hakeza Aleviler de kutsallaştırdıkları dedelerini bir yana bırakıp, dini kaynak olarak Kur'an'ı önlerine almalı, Peygamber'in soyundan olmanın kimseye bir üstünlük getirmediğini bilmeli ve kabul etmelidirler...

Kur'ani bir vakıadır; Hz. İbrahim'in babasının, Hz. Lut'un karısının nasıl sapıtıkları anlatılmaktadır. Peygamber'ler hayattayken bile yakınları kimi zaman kurtulamazken, Peygamber'in bilmem kaç göbek öteden torununun torunlarının torunlarında üstünlük aramak ve bunu yaparken Kur'an'ı, Allah'ın bize rehber, rahmet ve her şeyin açıklayıcısı olarak gönderdiği kitabı (16 Nahl Suresi 89) unutmak nasıl bir akıl tutulmasıdır?

Manidar bir örnek olarak, hemen her mezhebin en güzel yaptığı bir şeyi unutmadan ekleyelim: Karşısındakini eleştirme mantığınca her mezhep diğerinin hatalarını, diğerinin eksiklerini çok iyi anlamaktadırlar. Sözgelimi, Sünniler Şiilerin mezhep imamlarını masum ilan edip onlara körü körüne tabi olmalarını çok mantıklı eleştirirler. Fakat sonra kendi imamlarını; Hanefi'yi, Şafii'yi, Malik'i, Hanbel'i tartışılmaz kıldıklarını, din diye Kur'an yerine onlara tabi olduklarını unuturlar. Bir mezhebe göre bir farzı yerine getirenin, diğer mezheplere göre haram işlediği gibi birçok husus ortaya çıkar ve sen Hanefi isen bu doğru, Şafii isen şu, Hanbeliysen öbürü doğru derler ve Allah'ın indirdiği din bir iken bir sürü din oluştururlar! Şiiler'in mezhep imamlarını yüceltmelerini çok iyi algılayan göz ne yazık ki kendisi de aynen bir imam bulup ona tabi olmuştur, ama aynı göz onu fark eder, kendini fark etmez. O kadar ki bu akıl tutulmasıyla ona sapık der, kendisine ise yegâne kurtulacak olan fırka, mezhep diye bakar.

İşte, öncelikle bu mantık karşısında durup; 'belli kişilere tabi oluyorsanız, nedir sizin farkınız?...' diye sormak gerekir. Kriter olarak Kur'an'ı alsaydınız, zaten Kur'an dışında dini otorite, dini hüküm koyucu aramamanız gerekirdi.

Kur'an okunan vahiy olarak, Yaraticımızın din adına bizden istediklerinin, ulaştırdığı mesajların toplamıdır. Kur'an zamanın değişimiyle oluşacak yeni durumlara da uygun olacak Allah'ın vahiyidir. Değişim kaçınılmazdır, ama yeni oluşan şartlara cevap vermek Allah'ın kitabının mucizesidir. Bu mucizevî durum İslam'ın reforma ihtiyaç hissetmemesini sağlar. Bugün için kitlelere ama öncelikle bölünmüş ve bölündüğü yerde ciddi bir simülasyon kırılmasına uğramış haldeki Müslümanlara ilk elde anlatılması gereken gerçek budur. Bu gerçeği dillendirirken dikkat edilmesi gereken iki zümre söz konusudur ki; bu iki zümre, dine karşı çıkan dinsizlik yobazları ile uydurulmuş dini bir türlü bırakmak istemeyen dinci yobazlıktır ve bu iki gruhun da tüm güçleri bu uydurulmuş dine bağlıdır.

Dinci yobaz sıkı sıkıya uydurmalarına sarılırken, diğeri işte dininiz budur diyerek prim yapmaya, içinden çıkılmaz sistemi gösterip, insanları dinden kaçtırmaya çalışmaktadır. O kadar ki, bir yandan dinci yobaz kitlesi kendileri dışındakileri cehennemlik ilan ederek bu uydurma yığınına yaslanırken, diğer yandan dinsiz yobazlar da savuna geldikleri Allahsızlığı yükseltmek için bu uydurmalar toplamına sarıldıkça sarılırlar. Görüldüğü gibi bu iki zümrenin de sermayesi aynı, ama kullanımları farklıdır. Bu yüzden Kur'an'a giderek dinin düzenlenmesinden en çok bu iki grup rahatsız olacak, din düşmanları dine saldıracak, materyalleri elinden alındığı için, dinci yobaz ise geleneğe dönüştürülmüş bozuk anlatıları elinden alındığı için kızacak ve nifak dolu işler girişeceklerdir.

Gelenekçi din adına yola çıkan ve savunma yapanların üniversitelerde kürsüsü olan profesörler ve türlü türlü tarikatların, hiziplerin başları olması; geleneksel yapının sözde aydın ve yazarları olması bizi şaşırtmamalıdır. Hem zaten en başından Kur'an bize tarihsel ve sosyolojik birer vaka olarak ihya edici bir fikir ileri sürüldüğü zaman o fikre ilk önce mevcut yapının sivrilmişlerinin, elitlerinin karşı çıkacağını ders vermekte değil midir? Bu yüzden kürsüsünde yıllarca geleneksel dini savunan akademisyenler, tarikatını geleneksel yapı üzerine oluşturan şeyhler, kendi otoriteleri sarsılacak, yıllarca emek verdikleri karizmaları depreme uğrayacak korkusuyla Kur'an'ın İslam'ına ilk saldıranlar olacaklardır. Bu anlamda Hz. İsa'yı öldürmeye kalkanların Yahudi din adamlarının önde gelenleri olduğu şeklindeki tarihsel dersi hatırlamamız, Kur'an'ın İslam'ına karşı savaşanların din adamı vasfıyla ortaya çıkışlarına şaşırmamızı engelleyecektir.

Dine, din istismarcısının verdiği zararı hiçbir şey vermemektedir. Bunu Müslümanların çoğu, Hıristiyan engizisyonlarının insanları din dışı ilan etmelerinde, papazların günah çıkarmalarında çok iyi görür. Fakat aynı göz ne yazık ki kendi istismarcısının insanları cehennemlik ilan etmesinde, Kur'an'a ilave yeni din oluşturmasında aynı hassasiyeti göstermez. Evet, Hıristiyan papazlar nasıl dini kendilerinin tekeline almak için insanlara zulmettilerse, aynı zulüm bizim dinimizde de olmuştur. Falanca papazın kerametleri, üstünlükleri, o yüzden dinlenmeleri gerektiğinin hikâyeleri nasıl Hıristiyanlıkta anlatılmışsa; bizde de falanca şeyhlerin, imamların, evliyaların kerametleri, üstünlükleri, rüyalarında Allah'ı bile gördükleri, bu yüzden onlara uyulması gerektiği anlatılmıştır.

Bize düşen, Emevi saltanatının kendi şahsi görüşlerini dine fatura ederek

başlattıkları yozlaştırmaya, Kur'an'a giderek son vermektir. Böylelikle insanla çelişik hale getirilen din insanla barıştırılacaktır. Çözüm yolu reform değil; Kur'an'a uygunluğu ve dönüşü hayata geçirmek, uydurulan sahte kutsalları reddetmektir. Bu hareket mezhepleri birleştirme hareketi de değildir. Zaten uydurmanın birleşmesi de olmaz. Din tektir ve uydurma olanlar atılacaktır. Mezhepler üstü, uydurmalara dayanmayan Kur'an, temel ve tek dini kaynak olarak ortaya çıkmalıdır. Emeviler ve Abbasiler Allah'ın dini olan İslam'da reform yapmışlardır ve sırf İslam olan dini Hanefi İslam'ı, Şafii İslam'ı gibi isimlere dönüştürerek Allah'tan olan insansal olana çevirmişlerdir. Bugün yapılması gereken, Allah'ın dininde reform değil, olsa olsa uydurulan dinde reformdur; yani yeniden yapılanmadır. Bu da aslında bir reformdan ziyade öze dönüştür.

Türkiye açısından olaya bakarsak Sünni ağırlıkta olan Diyanet kurumunun düzenlenmesi en önemli şart olarak gözükmektedir. Ne yazık ki sorulara Kuran'a dayanarak değil; Sünni fihhına, mezheplerin İslam'ına dayanarak cevap veren Diyanet'e göre hurafe deyince akla türbelere bez bağlamak, türbelerde mum yakmak gibi şeyler geliyor. Kendisi gırtlığa kadar hurafelere boğulmuş kaynaklara gönderme yapan Diyanet'in, hurafe deyince sırf bu tarz şeyleri anlaması ne acı! Ayrıca İmam Hatip Liselerinde ve İlahiyat Fakültelerinde Sünniliğin Hanefi kolunun hegemonyası ağırlıktadır. Bu mezhepçi anlayış ise kitlelerin Kur'an'la arasına mezhep duvarı örmektedir. İmam Hatip Liselerinde yetişen Sünni Hanefi din görevlileriyle bu mezhepsel anlayışın devamı sağlanmakta ve Hanefi imamlarla en ücre köylere kadar Kur'an'ın dini yerine; ilmihal kitaplarından, mezheplerden öğrenilen din yayılmaktadır. Diyanet kurumundan, ilahiyata, imam hatip-

lere kadar her yer tek yanlı Hanefi mezhebinin öğretileriyle doludur. Bu yüzden başta bu kurum ve kuruluşların değişikliğe uğraması zorunludur. Yoksa daha uzun yıllar hurafe deyince bez bağlanan, mum yakılan türbelere başkasını anlamayacağız. Ülkemizin ikinci büyük mezhebi ise Aleviliktir. Cami ile aynı manaya gelen ve aynı kökten türeyen "Cem evi" terimiyle bu mezhebin ibadet yeri bile değiştirilmiştir. Sünniler ile Aleviler arasında evlilikler yasaklanmakta, bu iki mezhebin taassubuyla birçok kişi birbirinin cenazesine bile gitmemektedir. Mezhep taassuplarının dini getirdiği nokta apaçık ortadadır. Irkçı ayrılıktan daha tehlikeli bir fitneyi bağrında taşıyan bu ayrılığın kanaatimize göre tek ilacı herkesin mezheplerini bırakıp, yalnız Kur'an'ın etrafında toplanması, Kur'an'ın helalini helal, haramını haram bilip, diğer her türlü otoriteyi reddetmesidir. Yoksa ne Hanefi Alevi olur, ne de Alevi Hanefi. Hele geleneksel İslam'ın yanlış izahlarından dolayı geçmişte yapılan katliamlar düşünülürse, bu tamamen imkânsızdır. Tek çıkar yol, Allah'ın değişmemiş kaynağı olan ve ortak saygınlığa sahip tek kaynağı olan Kur'an'ın etrafında birleşmek; dedeler, şeyhler, imamlar yerine Kur'an'ı otorite yapmaktır.

Diyanet'e gelince: Diyanet İşleri dini konulardaki açıklamalarında yöntemini belirlemelidir. Eğer ki Diyanet İşleri'ne göre Hanefi mezhebi dinen geçerli bir mezhepse her konuda bu açıkça ortaya konmalıdır. Örneğin kadınlarla ilgili konularda: Erkeğin tüm vücudu cerahat olsa kadının bu cerahati yalayarak temizlese de erkeğin hakkını ödeyemeyeceğini, kadının tek başına 90 km'den fazla seyahatinin haram olduğunu, kadının boşanma hakkının olmadığını, kadının sesinin bile erkekler tarafından duyulamayacağını, kadının kalktığı yere sıcaklığı geçmeden oturulamayacağını

da Diyanet İşleri açıklamak zorundadır! Yine Hanefi mezhebine göre İslam dinini değiştiren öldürülür. *“Mürtedin katli vaciptir.”* ifadesi ile belirtilen bu hüküm her Müslüman ailede doğup, sonradan kâfir olan için geçerlidir. Yani Türkiye'deki herhangi bir kişi dinsiz olursa Hanefi mezhebine göre öldürülür. Hanefi mezhebine göre namaz zorla kıldırılır, oruç zorla tutturulur. Namaz kılmayan dövülür ve kılmaya başlayana kadar hapsedilir. (Diğer 3 Sünni mezhepte öldürülür.) Ayrıca Hanefi mezhebinde kişinin kâfir olması çok kolaydır. Örneğin *“Kadın tek başına 90 km'den uzağa gidemez.”*, *“Kadın erkeğin cerahat kaplı vücudunu yalayarak temizlese de erkeğin hakkını ödeyemez.”* gibi hükümlerin veya bunlarla ilgili hadislerin herhangi birinin saçma olduğunu söyleyen de Hanefi mezhebine göre kâfir olur. Eğer bir Müslüman, bir âlimi beğenmeyip ona âlimcik derse kendini Müslüman sansa da Ehli Sünnet din bilginlerine göre kâfirdir (Bakınız, Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevi, 'Ehl-i Sünnet İ'tikadı'). Bu kişi *“Ben Müslüman'ım”* diyorsa da Hanefi mezhebine göre kâfirdir ve öldürülmesi gerekir.(Çünkü Müslüman aileden doğup sonradan kâfir olduğu için mürteddir.) Yani Hanefi mezhebinin dinen geçerli bir kurum olduğunu düşünen bir kişi, Türkiye'nin çok büyük bir kısmının dinen öldürülebileceğini de savunmak zorundadır. Dini anlamada yöntem çok önemlidir. Hanefi mezhebinde kişinin ne kadar kolay kâfir ilan edilebildiğini ve sonra öldürülmesine karar verilebildiğini şu olaydan anlayabiliriz:

Ebu Yusuf, Hanefi mezhebinin 3 kurucusundan biridir ve Ebu Hanife'den sonra ikinci en önemli adamıdır. Bir gün Ebu Yusuf *“Peygamberimiz kabak severdi.”* der. Bu lafı söylediği ortamda bulunan bir kişi bu lafın üstüne *“Ben kabak sevmiyorum.”* der. Ebu Yusuf *“Peygamberin sünneti olan bir şeyi*

sevmeyen Peygamber'e karşı gelmiş olur, Peygamber'e karşı gelen Allah'a karşı gelmiş olur.” der. Allah'a karşı gelen kâfirliğe dönmüş olacağı için Ebu Yusuf bu şahsın kellesinin kesilmesi için muşamba ve kılıç ister. Kabak sevmem izahına tövbe eden adam kellesini zor kurtarır. Bu olay Hanefi mezhebini savunan kitaplarda Ebu Yusuf'un dini konularda ne kadar titiz olduğuna delil olarak anlatılır (Bakınız, Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevi, Ehl-i Sünnet İ'tikadı, Sayfa 80).

Eğer ki dini anlamada yönteminiz Hanefi mezhebinin çıkarımlarını savunmaksa o zaman tüm bu izahları savunmak zorundasınız. Bizim yöntemimiz belli: Biz din Kur'an'a eşittir, Kur'an dinin tek kaynağıdır diyoruz. O yüzden bu yöntemimize dayanarak Kur'an'da geçmeyen ve Kur'an'a aykırı olan Hanefiliğin, Sünniliğin tüm bu izahlarına karşı çıkıyoruz. Sizin yönteminiz ne? Örneğin Kurban bayramında *“Hanefi mezhebine göre kurban kesmek vaciptir.”* diyorsunuz. Bu izahınızla Hanefi mezhebine göre bir hususu açıklamayı dinle özdeşleştiriyorsunuz. O zaman Hanefi mezhebine göre insanları dövmenin, hapsedmenin, kesmenin de ne zaman vacip olduğunu açıklayın. Sizin yönteminiz ne? Yöntemsiz din anlaşılır mı? Yöntemsiz dini açıklamaya kalkmak kendi görüşünü dinselleştirmekten başka nedir? Biz uyarıyoruz. Eğer ülkemizde Sünniliğe ve Hanefiliğe göre dinin anlaşılmaya çalışılması durdurulmazsa, ülkemiz sürekli din adına ortaya çıkan terör ile uğraşmak zorunda kalır. Hanefilik ve Sünniliğin ne olduğu açıkça ortaya konmalıdır ve başta Diyanet İşleri bu mezhebin hegemonyasından kurtarılmalıdır.

Diyanet İşleri'ndeki çalışanlar tahminimizce teröre karşıdır. Fakat Hanefi mezhebinin izahlarının (tüm Sünni ve Şii İslam'ın da) teröre olanak tanıdığı da gerçektir. Tüm dünyada İslam adına

yapılan terör de işte bu mezhep çıkarımlarına, uydurma hadislere dayanmaktadır. Siz ne kadar iyi niyetli olursanız olun savunduğunuz sistemi objektif olarak değerlendirmek ve ortaya koymak zorundasınız.

Ne yazık ki ülkemiz Osmanlı döneminden beri mezhepçi İslamcı görüşle yönetildi. Osmanlı padişahları Sünniliğin halifesiydiler ve Sünniliğin dört mezhebinden biri olan Hanefi mezhebendiler. Bu tarihsel süreçte dinimiz bu topraklarda Hanefi mezhebi ile eşitlendi. Bugün din adına ortaya konan kadına bakış açısından, ibadetlere kadar her husus bu mezhebin izahlarının etkisi altındadır. (Mezheplerin kökleri de Emevi, Abbasi dönemlerine kadar gider.)

İşte yapılması gereken reform bu uydurma sistemdedir (Mevcut tüm mezheplerdedir). Fakat yapılan bu reforma dinde reform denmez. Çünkü bu hareket dinin özüne, kaynağına (Kur'an'a) döndürülüşüdür. Allah'ın sisteminde reform (değiştirerek yeniden yapılandırma) düşünülemez. Çünkü Allah'ın sözlerini, Allah'ın hükmünü insanlar değiştiremez. Sünni mezheplerin, Hanefiliğin dinimizde yaptığı değişiklik (reform) ve bunun sonucu ortadadır. Yapmamız gereken; Hanefi mezhebinin izahlarını reddetmek ve Kur'an'a gidip kadına bakış açısından namaza, din adına her konuyu Kur'an'dan çıkarmak, böylece dinimizi Kur'an'a göre yapılandırmaktır. Eğer biri bize dini bir konuda bir çıkarım, bir hüküm söylerse; *"Bu izahını neye göre yapıyorsun?"* diye sormalıyız. İzah eğer Kur'an'a dayandırılmıyorsa din adına bir şey ifade etmez. İster şeyh olsun, ister müftü olsun, dini izahlar, ağzından çıktıkları kişinin makamına göre değil, Allah'ın kitabı Kur'an'da dayanakları olması sebebiyle geçerlilik kazanırlar.

Tüm bu felaketlerden kurtuluşun formülü çok basittir: Allah'ın kitabı

Kur'an'ı ele alıp, geri kalan her şeyi bir kenara bırakmak. Tüm ibadetleri, dini ahlakı, insanlar arası ilişkilerdeki dini gerekleri; yani hem teoriyi, hem hayatın pratiğini Kur'an'a giderek öğrenmek. Kur'an'da geçmeyen hususların dinle alakası olmadığını, Kur'an'ın açıkladığı konularda Allah'ın kendi tercihimizi belirleme hakkını bize verdiğini bilmek. Hiçbir mezhebe yüz vermemek, Müslüman ismi dışında hiçbir isme gerek duymamak. Böylece tek Allah, tek din, tek kitap etrafında birleşmek.

KAYNAKÇA:

- 1- "Uydurulan Din ve Kur'an'daki Din" Kolektif, İstanbul Yayınevi.
- 2- "Kur'an Işığında Doğru Bildiğimiz Yanlışlar" Abdulaziz BAYINDIR, Süleymaniye Vakfı Yayınları.
- 3- "Rivayet Kültürü ve Yanlış Din Anlayışı" İbrahim SARMIŞ, Düşün Yayıncılık.
- 4- "Üç Muhammed (İki Tasavvur Bir Geçek)" Mustafa İSLAMOĞLU, Düşün Yayıncılık.
- 5- "Hangi İslam" Erhan AKTAŞ, Anlam Yayınları.
- 6- "Beşer Olarak Hz. Peygamber" H. Musa BAĞCI, Ankara Okulu Yayınları.
- 7- "Siyeri Farklı Okumak" Mehmet AZİMLİ, Ankara Okulu Yayınları.
- 8- "Vahiy Savunması (Kur'an Dışı Vahyin İmkânsızlığı)" Mehmet Yaşar SOYALAN, Anka Yayınları.